

Arrest

nr. 183 934 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. RONSE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 28 februari 1994 te Bagdad. Uw ouders behoren allebei tot de sjiitische streek maar u bent zelf niet gelovig. U groeide op in Bagdad al Jadida, al Amin 2 wijk, en woonde daar tot op de dag van uw vertrek uit Irak samen met uw vader Imad Abdelmajeed al T., uw moeder Saijda Abdullah al A., uw broer Said en uw zus Rand. U behaalde uw diploma van het middelbaar onderwijs in 2015. Sedert uw 14 jaar hield u zich bezig met uw hobby "hiphop". U maakte posters, regisseerde videoclips voor uzelf en vrienden en schreef rapmuziek. Gezien uw levensstijl, namelijk uw activiteiten, kledingstijl en tattoo's, kreeg u het zwaar te verduren in Irak. In Irak was het echter onmogelijk om u in dit domein te specialiseren. U kunt de Islamitische

voorschriften namelijk niet overschrijden, wat zeer beperkend werkt voor uw creatieve bezigheden. Als gevolg van uw uiterlijk zou u op straat zijn vernederend, aangestaard of uitgescholden en kon u geen job vinden. Sinds de opkomst van Daesh in Irak begon Asaeb Ahl al Haq (AAH), in het kader van de rekruteringscampagne van Hashd el Shaabi (HS), vrijwilligers te rekruteren om zich aan te sluiten bij de strijd tegen Daesh. Hoewel zij officieel vrijwilligers zoeken, zouden zij sjiitische jongeren toch op een impliciete manier dwingen om zich aan te sluiten. Begin februari 2015 bent u uit voorzorg naar Oekraïne gevlucht omdat AAH op dat moment de huizen in de nabijgelegen buurten afging op zoek naar vrijwilligers in de strijd tegen de Islamitische Staat (IS)/Daesh en u vreesde eveneens te worden gerekruteerd. U verliet Irak en reisde, in het bezit van een geldig visum, naar Oekraïne waar u van plan was te blijven om aan uw rapcarrière te werken. In Irak zou AAH ondertussen vanaf maart 2015 zijn rekruteringsactiviteiten in uw wijk hebben aangevat en in juni 2015 klopten ze ook bij u thuis aan. Uw broer had ondertussen ook reeds Irak verlaten en verbleef op dat moment in Turkije. Hij keerde éénmalig naar Irak om zijn eindexamen te kunnen maken en keerde daarna terug naar Turkije. Na een verblijf van een aantal maanden in Oekraïne bleek het te moeilijk verblijfsdocumenten te verkrijgen. Uw vriend Ali, een Palestijn die u in Oekraïne leerde kennen, raadde u aan met hem naar Europa te reizen. U reisde via Duitsland waar u aanvankelijk van plan was een asielaanvraag in te dienen, doch gezien de abominabele situatie van de opvangzaal besloot u door te reizen naar België. U had echter reeds uw identiteitskaart en rijbewijs ter identificatie afgegeven aan de Duitse autoriteiten en kreeg deze niet terug. U kwam in België aan op 16 augustus 2015 en diende uw asielaanvraag in op 18 augustus 2015.

AAH zou begin 2016 nogmaals bij u thuis aangeklopt hebben. Op de vraag of er jonge mannen thuis woonden, antwoordde uw moeder dat haar twee zonen in het buitenland vertoefden. Daarop vertrokken de militieleden opnieuw.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw origineel nationaliteitsbewijs (d.d.28/11/2007) alsook een kopie van uw rijbewijs, een kopie van een woonkaart en een kopie van een stuk van een voedselrantsoenkaart voor. Verder legde u in het kader van uw hiphopcarrière vijf foto's waarop u te zien bent en een url van een YouTube video neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat er grote discrepanties geconstateerd werden in uw asielrelaas.

Vooreerst beweerde u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens beide gehoren op het CGVS dat u op 23 juni 2015 Irak ontvluchtte wegens de dreiging gedwongen gerekruteerd te worden door Asaeb Ahl al Haq (AAH), één van de sjiitische milities die ter versterking van al Hashd al Shaabi (HS) vrijwilligers rekruteerde voor de strijd tegen de Islamitische Staat (IS)/Daesh. Zij zouden namelijk vanaf maart 2015 hun rekruteringscampagne begonnen zijn in uw wijk. U zou vóór juni 2015 nooit overwogen hebben om uw land van herkomst definitief te verlaten (Gehoorverslag CGVS 2, p. 8). Uit uw facebookprofiel 'Gaith Reo' viel daarentegen af te leiden dat u zich in februari 2015 reeds in Oekraïne bevond. Zo postte u vanaf 9 februari 2015 weerberichten, statusupdates en video's vanuit Dnepropetrovsk, Oekraïne (prints facebookberichten in uw administratief dossier). Dat uw asielrelaas zich volledig afspeelt in de zomer van 2015 en dat u verklaarde pas op 23 juni 2015 naar Oekraïne te zijn gegaan, strookt dan ook geenszins met uw locatie-updates op facebook. U kreeg op het tweede gehoor daarom meermaals de kans om deze inconsistentie zelf aan te brengen en te verklaren, echter, u bleef vasthouden aan de bewering dat u op 23 juni 2015 Irak definitief verliet. U gevraagd naar uw laatste reis, vertelde u dat u naar Oekraïne bent gegaan op 23 juni 2015. Gepolst of u daarna nog terugkeerde naar Irak, zei u dat u vertrokken bent nadat de incidenten met HS begonnen (CGVS 2, p. 7). Verder liet u weten dat u uw visum voor Oekraïne verkreeg op 28 of 29 januari (CGVS 2, p. 8). Gepeild naar waarom u vervolgens pas in juni 2015 naar Oekraïne ging, legde u uit dat u drie maanden op uw visum heeft gewacht en dat u vervolgens wegens financiële redenen niet vroeger vertrok (CGVS 2, p. 8-9). Dat u op geen enkel moment zelf aangaf dat u wel degelijk in februari 2015 vertrokken bent,

komt uw algemene geloofwaardigheid en waarachtigheid van uw asielrelaas uiteraard allesbehalve ten goede. Wanneer u uiteindelijk geconfronteerd werd met de uitgeprinte versie van uw facebookpagina, ontweek u aanvankelijk de vraag een uitleg te geven voor het feit dat u volgens de informatie op uw facebook reeds sedert februari 2015 in Oekraïne bleek te zijn. U besprak daarentegen enkele foto's uit België en bladerde meermaals in stilte door de bundel papieren (CGVS 2, p. 12). U nogmaals geconfronteerd met de gevonden informatie, legde u uit dat u de datums niet goed kent en dat u uw verhaal niet heeft opgeschreven (CGVS 2, p. 13). Vervolgens gaf u toe dat u over de datum, i.c. uw beweerde vertrek uit Irak in juni 2015, gelogen had, dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verkeerdelijk die datum had gegeven en daar vervolgens bij gebleven bent (CGVS 2, p. 13). Echter, dat u zich eenmaal vergiste in een datum kan niet vergoelijken dat u deze 'fout' later keer op keer herhaalde en dat u dit op geen enkel moment gepoogd heeft deze recht te zetten. Dat u zich aanvankelijk zou vergist hebben in de datum van vertrek valt echter te betwijfelen. Volgens uw eerste verklaringen zou HS in maart 2015 in uw wijk beginnen rekruteren zijn, waarop u vervolgens besloot het land te ontvluchten (CGVS 2, p. 3 en 9). De rekrutering door HS in uw wijk betreft één van de kernelementen van uw relaas zodat het geenszins onredelijk is te verwachten dat u zich wel degelijk zou herinneren of u uw land van herkomst verliet voor, dan wel nadat de groepering in uw wijk begon te rekruteren, minstens eerder gemaakte fouten dienaangaande spontaan zou rechtzetten, in geval van een oprecht asielrelaas. U kreeg hiertoe overigens uitgebreid de kans. U vergiste zich bovendien niet zomaar enkele dagen of weken, maar u beweerde een half jaar later vertrokken te zijn dan effectief het geval was. Het is niet aannemelijk dat iemand die uit vrees voor zijn leven zijn land ontvlucht en hoopt internationale bescherming te ontvangen een dermate grote vergissing zou maken en hieraan zou blijven vasthouden.

Daarenboven beperken de discrepanties zich niet enkel tot data maar ook tot belangrijke inhoudelijke elementen in uw asielrelaas. U verklaarde in het eerste gehoor bij het CGVS dat AAH eenmaal bij u thuis langsgewoerd was, namelijk in januari/februari 2016 (CGVS 1, p. 12-13). Uw broer besloot later dan u te vertrekken omwille van zijn studies maar vertrok ook preventief drie à vier weken voor het aankloppen van AAH. U werd gevraagd of AAH na dit ene bezoek nog langskwam, waarop u duidelijk ontkennend antwoordde (CGVS 1, p. 14). Echter, tijdens het tweede gehoor geïnformeerd naar het bezoek van AAH, gaf u aan dat het bezoek ongeveer een jaar vóór het gehoor d.d. 19/07/2016 plaatsvond, maar dat u dit niet meer precies wist te situeren in de tijd ten gevolge de zware psychologische toestanden die u heeft meegemaakt (CGVS 2, p. 3). Hierop verder doorgegaan, bleek dat AAH bij uw moeder langskwam kort na uw beweerde vertrek naar Oekraïne op 23 juni 2015. Uw broer zou kort vóór de komst van AAH vertrokken zijn, dus in juli 2015 (CGVS 2, p. 3). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, wist u plots te vertellen dat AAH meerdere keren was langs geweest, namelijk in juli 2015 en begin 2016. Gewezen op het feit dat u dit voorheen niet aangehaald heeft, verklaarde u dat de omstandigheden waarin u momenteel leeft moeilijk zijn om alle details te kunnen onthouden (CGVS 2, p. 4). Echter, dat u enerzijds verklaarde uw land hoofdzakelijk te zijn ontvlucht wegens de dreiging van gedwongen rekrutering door AAH en de vrees voor uw leven maar anderzijds zou vergeten te vermelden dat AAH meerdere malen langskwam, en dat u bovendien pas na confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen overging tot de bewering dat de militie tweemaal langskwam, is uiterst onwaarschijnlijk. U werd in het eerste gehoor namelijk duidelijk gevraagd of AAH nog een tweede keer was langsgewoerd. Indien u werkelijk zou vrezen dat AAH u gedwongen zou rekruteren, dan kan logischerwijs verwacht worden dat u correct zou kunnen aangeven of de militie slechts éénmaal dan wel meermaals naar u kwam zoeken thuis, en dit doorheen uw verschillende gehoren indien uw relaas de waarheid bevat. Dat u hierover geen duidelijk zicht zou kunnen geven, is dan ook niet aannemelijk. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over zowel uw vertrek, het vertrek van uw broer alsook het aantal bezoeken van AAH schendt uw geloofwaardigheid uiteraard ten gronde.

Ter vergoelijking van uw tegenstrijdigheden haalde u meermaals aan dat u zich in een moeilijke psychologische toestand bevindt. U legde echter geen overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor waaruit blijkt dat uw psychologische situatie dermate is dat u niet in staat zou zijn duidelijke en coherente verklaringen af te leggen omtrent de kernelementen van uw relaas. Uit het administratief dossier blijkt voorts ook niet dat u omwille van psychologische problemen gehinderd werd uw relaas op omstandige wijze uit de doeken te doen. Het geheel van voorgaande maakt dat reeds de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw geloofwaardigheid wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat uw verklaringen betreffende de gedwongen rekrutering door de sjiiitische militie, in casu AAH, voor de strijd tegen IS/Daesh in strijd zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt.

Zo stelt deze informatie ("COI Focus: Irak, Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi", 05 februari 2016, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier), dat al

Hashd al Shaabi (HS), de overkoepelende organisatie van de milities – waartoe AAH behoort - die deelnemen aan de strijd tegen IS/ Daesh, uitsluitend werkt met vrijwilligers en bijgevolg geen nood heeft aan het dwingen van jonge mannen. In juni 2014 meldden zich naar schatting één miljoen vrijwilligers aan naar aanleiding van de oproep van de sjiiitische leider ayatollah al Sistani waardoor er zelfs velen van hen noodgedwongen geweigerd werden. Zelfs in het najaar van 2015, na grote menselijke verliezen, was er nog steeds geen sprake van een tekort aan vrijwilligers die zich wilden aansluiten bij de sjiiitische milities in de strijd tegen Daesh. Gezien het grote aanbod aan vrijwillige leden is het dan ook niet aannemelijk dat de milities u, een ongemotiveerd iemand, zouden dwingen samen met hen de wapens op te nemen.

Dat uw persoon, tegen de algemene tendens en de gekende informatie in, alsnog het gevaar zou lopen gedwongen gerekruteerd te worden, kon u verder ook niet hardmaken.

Zo blijkt uw vermeende vrees voor gedwongen rekrutering door AAH puur hypothetisch. U kwam in het verleden namelijk nooit in aanraking met een militia noch bent u ooit feitelijk benaderd geweest in het kader van rekrutering bij HS (CGVS 1, p. 11 en 17). U kunt daarenboven niet aantonen waarom u wel degelijk gedwongen gerekruteerd zou worden en dientengevolge gevaar zou lopen. U verklaarde dat AAH met een vrijwilligerslijst bij mensen langsgaat (CGVS 1, p. 12) en hen vraagt zich aan te melden. Echter, naar uw mening zijn er slechts twee keuzes: zich aanmelden of het land uitvluchten (CGVS 1, p. 11). Gepeild naar de dwang die AAH uitoeft, kon u die evenwel niet concreet maken. Op de vraag wat AAH doet wanneer iemand weigert, antwoordde u slechts dat men geen neen mag zeggen (CGVS 1, p. 11). Gezien de fatwa van al Sistani is het de morele plicht van sjiiitische jongeren om deel te nemen aan de strijd, zo ging u verder (CGVS 1, p. 11). U geconfronteerd met de vraag waarom HS tegenstanders zou willen rekruteren, verklaarde u dat niemand zich durft op te stellen als tegenstander, dat er van u wordt aangenomen dat u, sjiit zijnde en wonende in een sjiiitische wijk, zich wilt aanmelden (CGVS 1, p. 12). Wanneer later opnieuw gepoogd wordt meer te weten te komen over deze vermeende dwang, bleef u andermaal vaag. U verklaarde dat de dwang uit hun autoriteit voortvloeit, op een subtiele manier gebeurt en dat er geen mogelijkheid bestaat om te weigeren (CGVS 1, p. 13). U vervolgens geconfronteerd met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt gezien het enorme aantal vrijwilligers, gaf u aan dat nieuwe strijdkrachten noodzakelijk waren wegens het grote aantal slachtoffers en de plannen om het noorden te bevrijden. Het bij mensen thuis rekruteren, noemde u een impliciete vorm van dwang (CGVS 1, p. 13). Deze verklaringen verduidelijken echter nog steeds op geen enkele manier hoe AAH deze zogeheten dwang uitoeft maar wijzen enkel op een morele plicht, ofte een plichtsgevoel dat uit zichzelf komt, een term die u ook zelf letterlijk in de mond nam (CGVS 1, p. 11). Zelfs al zou AAH in juni 2015 en/of begin 2016 bij u thuis aangebeld hebben op zoek naar “de jongens van het gezin”, hieruit kan alsnog niet afgeleid worden dat u gedwongen gerekruteerd zou worden. Hun algemeen gekende (vrijwillige) rekruteringsstrategie bestaat er namelijk net in bij mensen thuis langs te gaan met een vrijwilligerslijst, zoals u ook zelf eerder verklaarde (CGVS 1, p. 11).

U heeft verder ook geen kennis van mensen die gedwongen werden zich aan te sluiten of indiensttreding weigerden en de zogenaamde consequenties daarvan ondergingen (CGVS 1, p. 13). U hiernaar gevraagd, vertelde u over uw vriend Dries die zich uit ideologische overwegingen aansloot (CGVS 1, p. 11), hetgeen de gekende informatie over de rekrutering van HS enkel bekrachtigt. Verder vertelde u over uw buurman Haider, een ingenieur die gedwongen gerekruteerd werd. Peilend naar de manier waarop hij gedwongen werd, gaf u enkel aan dat Haider financieel onvoldoende vermogend was om Irak te ontvluchten en bijgevolg geen andere keuze had dan zich aan te sluiten (CGVS 1, p. 13). Opnieuw kunt u niet aangeven op welke manier AAH mensen onder dwang zet of wat de consequenties van een weigering zouden betekenen. U kende verder ook geen mensen die effectief dienst weigerden, hetgeen u verklaart aan de hand van het feit dat niemand zich als tegenstander durft op te stellen uit schrik geliquideerd te worden (CGVS 1, p. 12). Dit argument is echter onvoldoende overtuigend om de gekende informatie te weerleggen.

Er zijn tot slot geen elementen om aan te nemen dat AAH in casu anders zou handelen en u bijgevolg wel gedwongen zou rekruteren. Gepeild naar een specifieke reden waarom AAH dit alsnog zou doen, gaf u zelf aan dat zij nooit gezegd hebben dat zij u perse wilden rekruteren maar dat zij massaal aan het rekruteren waren (CGVS 1, p. 16). Waarom u dan toch schrik heeft dat de militia u kwaad zou doen ingeval van een weigering, repliceerde u dat AAH gewoon is altijd haar zin te krijgen (CGVS 1, p. 17). Uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat AAH actueel nog naar u op zoek zou zijn om u hetzij alsnog te rekruteren hetzij te bestraffen omdat u niet inging op hun initiële eis u aan te sluiten. Immers, nadat ze nog een tweede keer bij uw moeder thuis zouden zijn langs geweest en vernamen dat u en uw broer in

het buitenland verblijven, zouden ze gewoon terug vertrokken zijn, zonder meer (CGVS 1, p. 14). Kan voorts nog worden opgemerkt dat u ook geen enkele ervaring met vechten of met wapens heeft noch over andere kwaliteiten bleek te beschikken waardoor de milities meer aandacht zouden besteden aan u dan aan een ander (CGVS 1, p. 12). Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat u gedwongen zou worden gerekruteerd door AAH dan wel hiertoe alsnog een risico loopt in geval van een eventuele terugkeer naar Irak.

U haalde voorts nog uw levensstijl aan als bijkomende reden voor uw vertrek uit Irak. U vreest bij terugkeer naar Irak binnen de week vermoord te worden omwille van uw levensstijl, tattoos en toegenomen bekendheid als rap-artiest.

U kon echter opnieuw niet aannemelijk maken dat er in uw hoofde werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

Vooreerst bleek uw profiel als (gekend) rap-artiest in Irak na grondig onderzoek weinig overtuigend. Hoewel u verklaarde sinds uw veertiende levensjaar geïnteresseerd te zijn in hiphopmuziek en -cultuur (CGVS 1, p. 16), bleken uw activiteiten hierrond in Irak voor uw vlucht uiterst beperkt tot zelfs onbestaande te zijn. Aanvankelijk vertelde u dat u posters maakte, muziekvideo's regisseerde voor uzelf en vrienden, privéfeestjes organiseerde en later ook zelf begon te rappen en rapteksten te schrijven. U vertelde dat u veel fans had tussen de jongeren uit al Jadriyah-wijk in Bagdad en dat u met hen in contact stond via facebook en de app BBM (CGVS 1, p. 15). Verder ingegaan op deze activiteiten in Irak bleken zij echter uiterst minimaal te zijn. Zo bestond het maken van posters uit het met photoshop bewerken van foto's die getrokken werden in Georgië in 2014 en in Oekraïne, nadat u Irak definitief verlaten had. Gevraagd naar de verspreiding van deze posters, legde u uit dat u deze op uw facebookpagina en andere facebookgroepen post en in uw kamer in het opvangcentrum in België ophangt (CGVS 2, p. 15). In Irak zelf werden deze niet verspreid gezien het in Irak niet toegelaten is om dergelijke posters aan de muren te hangen, zo verklaarde u (CGVS 2, p. 15). De feestjes die u organiseerde in Irak, bleken uiteindelijk slechts bijeenkomsten van maximaal tien vrienden die bij u of bij vrienden thuis doorgingen, met instemming van de ouders (CGVS 2, p. 17-18). Deze feestjes zorgden bovendien nooit voor overlast, noch trokken zij de aandacht van burens of politie (CGVS 2, p. 18). Ongeveer twee jaar geleden startte u met het regisseren van videoclippen (CGVS 2, p. 15) maar opnieuw bleek dit op zeer kleine schaal te gebeuren. Hoewel u vertelde dat u soms betaald werd voor het maken van video's, bleek dit later enkel het geval te zijn voor video's gemaakt in Brussel en Oekraïne. Wanneer u werd gevraagd naar video's gemaakt in Irak, diende u te erkennen dat u uw eerste video pas in Oekraïne gemaakt had (CGVS 2, p. 15). Dit blijkt bovendien nog steeds de enige muziekvideo te zijn op uw YouTubekanaal 'Gaith Reo'. Tot slot verklaarde u ook zelf muziekteksten te schrijven, echter, opnieuw bleken uw werkelijke activiteiten dienaangaande in Irak op een zeer laag pitje te staan. Zo blijkt ook hier weer dat u pas met het schrijven van muziek begon in Oekraïne. Ook buiten Irak blijken uw activiteiten inzake het schrijven van liedjes bovendien weinig om het lijf te hebben. Gepeild naar het aantal liedjes u schreef sinds u hiermee begon in Oekraïne, moest u toegeven dat u geen liedjes had gemaakt en / of in studio's had opgenomen. U verklaarde hierbij dat u freestyle rapte met vrienden op straat. Gepolst naar waarom u nog geen liedjes had geschreven, zei u dan plots dat u er wel eentje had, namelijk de videoclip die op uw YouTubekanaal te vinden is. Echter, u bleek dit nummer niet zelf geschreven te hebben (CGVS 2, p. 15 ev). Bovendien rapt u zelf niet in deze clip maar figureert u enkel. Dat u Irak in 2015 mede omwille van uw activiteiten als artiest diende te verlaten, kan in het licht van voorgaande niet worden volgehouden. Uit uw verklaringen blijkt overigens ook niet dat u voor uw vertrek uit Irak ooit enig probleem kende omwille van uw (beperkte) muziek-activiteiten noch dat, met uitzondering van uw vrienden / ouders, iemand hier überhaupt van op de hoogte was. Zoals hierboven ook duidelijk werd aangetoond heeft u voorts ook geenszins weten te overtuigen dat u actueel bekender bent geworden in Irak, er thans wel als een artiest / muzikant gekend staat en omwille hiervan problemen zal kennen in Irak. U profileerde u sinds uw vertrek uit Irak duidelijker als hiphopper en verklaarde veel nieuwe Iraakse facebookvolgers te hebben alsook merkte u op dat uw video's veel bekeken worden (CGVS 2 p. 20). Echter, in de video's die op facebook te zien zijn, rapt u niet en u schreef evenmin de teksten. U bent er enkel als figurant te zien. Van de negen filmpjes op uw Youtubekanaal blijkt slechts één film – de oudste die in Oekraïne werd gemaakt – een muziekvideo te betreffen. De overige filmpjes tonen beelden van uzelf terwijl u aan het fitnesssen bent en tijdens een auto-tuning evenement.

U erkent uiteindelijk dat u enkel omwille van de muziekvideo, opgenomen in Oekraïne, problemen zou kunnen krijgen in Irak. U bent in deze video echter ook niet degene die rapt. U gevraagd waarom u dan omwille van die ene video problemen zou kennen in Irak, ontwijkt u de vraag en geeft u enkel aan dat er

ook "foto's en zo" zijn (CGVS 2 p. 21). Het mag duidelijk zijn dat u niet heeft weten te overtuigen dat u actueel een gekend artiest bent in Irak. Het loutere feit dat u zich op uw facebookprofiel duidelijker profileerde als hiphopper, volstaat niet om te besluiten dat u, ingeval van een terugkeer naar Irak, zal worden vervolgd en gevisieerd. Concrete aanwijzingen dat uw facebook-profiel vanuit Irak in de gaten worden gehouden en u bijgevolg omwille van hetgeen erop te zien is, problemen zou kennen, heeft u immers niet aangebracht. U verklaarde immers zelf dat uw familie noch uw vrienden problemen kenden in Irak omwille van uw beweerde toegenomen activiteiten en bekendheid en u heeft tevens geen weet van mensen die naar u op zoek zouden zijn (CGVS 2, p. 20 en 21) .

Waar u voorts nog aanhaalt dat u Irak mede omwille van uw uiterlijk heeft verlaten, moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u voordien in Irak dermate problemen kende omwille van uw stijl. U legde uit soms vervelende en intimiderende opmerkingen over uw uiterlijk en kledij over u heen te krijgen op straat (CGVS 1, p. 14). U had het gevoel nergens welkom te zijn, dat niemand met u wilde praten en dat u geen job kon vinden. Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Aangaande uw stelling dat u geen job kon vinden, verklaarde u bovendien in het eerste gehoor dat u slechts vier keer had gesolliciteerd (CGVS 1, p. 15), terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde gedurende een hele maand lang voltijds te hebben gesolliciteerd (CGVS 2, p. 19). Het mag duidelijk zijn dat dit sowieso niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een systematische discriminatie in uw hoofde. U legt overigens ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor van uw verschillende sollicitaties noch van de weigeringen die u kreeg. Dient voorts nog te worden opgemerkt dat het sowieso ook een louter vermoeden van uw kant betreft dat u geen job kreeg aangeboden omwille van uw stijl, temeer u dit nooit op die manier zou zijn meegedeeld. Het staat werkgevers bovendien vrij om de voorwaarden, ook inzake voorkomen en uiterlijk, waaraan potentiële werknemers moeten voldoen te bepalen. Dat u een aantal keer niet weerhouden werd voor een job kan aan tal van factoren te wijten zijn. Ook al zou dit verband houden met uw uiterlijk en voorkomen, dan nog volstaat dit geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U verklaarde daarnaast dat uw ooms u onder druk zetten en vaak naar uw ouders belden om kritiek te spuien en u een schande voor de familie noemden. Dieper ingegaan op uw familiesituatie, legde u uit dat ook uw ouders het aanvankelijk moeilijk hadden met uw keuzes, maar dat zij nooit tegen u als zoon of als persoon waren en dat zij tegenwoordig volledig achter u staan (CGVS 1, p. 15-16). De druk van uw ooms op uw ouders zou slechts verminderd zijn eens u het land verliet (CGVS 1, p. 16). Echter, andermaal past u uw uitspraken aan in het tweede gehoor. U verklaarde in tweede instantie namelijk dat uw oom langs vaderskant u in het begin had geslagen maar dat dit lang geleden was. Gepeild naar de druk van uw ooms op uw ouders, zei u dat er in het begin wat druk was maar dat het daarna beter was (CGVS 2, p. 19). Echter, de mogelijk discriminatoire maatregelen waarmee u geconfronteerd zou zijn ten spijt, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dienen van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, alvorens die tot een erkenning van de vluchtelingenstatus kan leiden. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit bovenstaande kan alvast opgemaakt worden dat dit in casu niet het geval is. Evenmin toont u aan dat zulks wel het geval zou zijn ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak.

U bent er echter van overtuigd dat u bij terugkeer naar Irak meer gevaar zou lopen dan voorheen en dit omwille van uw toegenomen bekendheid en uw relatief nieuwe tattoo's (CGVS 1, p. 11). Zoals reeds aangetoond in bovenstaande heeft u niet weten te overtuigen dat u thans bekender zou zijn in Irak en bijgevolg hierdoor problemen zou kennen ingeval van een terugkeer naar Irak. Wat uw tattoo's betreft, moet voorts worden opgemerkt dat u ook reeds tattoo's had voor uw vlucht uit Irak, doch u kende hierom voordien nooit enig probleem. U verklaarde dienaangaande voor uw vertrek uit Irak uw tattoo's te verbergen. U droeg lange mouwen en liep rond met een pleister op uw gezicht. Waarom dit thans, ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak, niet meer mogelijk zou zijn is niet duidelijk. Kan bovendien nog worden opgemerkt dat u ook altijd de mogelijkheid heeft om uw tattoo's te verwijderen. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat uw tattoo's een dermate diepe betekenis voor u hebben dat het verwijderen ervan afbreuk zou doen aan uw identiteit. U gevraagd waarom u uw tattoo's zette, komt u immers niet verder dan op te merken dat u het leuk vindt.

U gevraagd naar de betekenis achter uw tattoo's, stelde u uiteindelijk zelf uitdrukkelijk dat deze geen betekenis hebben en enkel esthetisch zijn (CGVS 2, p. 10). Gepolst naar uw motivatie om een tattoo te laten zetten, vertelde u dat in uw bloed zit en dat u daarvan houdt. Opgemerkt of dat geen risico's inhield om in Irak een tattoo in uw gezicht te zetten, zei u slechts kort: 'jawel, ik was op mijn hoede'. U

andermaal gevraagd waarom u, de risico's indachtig, toch een tattoo op die plaats heeft gezet, antwoordde u dat u het leuk vond (CGVS 1, p. 11). Ook in het tweede gehoor verklaarde u dat u een tattoo in uw gezicht gewoon leuk vindt. Opmerkelijk is wel het feit dat u, nogmaals gevraagd naar de risico's van een tattoo in uw gezicht, aanhaalt dat het gevaarlijk zou zijn ingeval van een terugkeer naar Irak en u voegt eraan toe dat u het geen twee uur zou uithouden alvorens te worden vermoord. Hiermee rekening houdende is het toch opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaarde dat u het "leuk" vond om een tattoo in uw gezicht te laten zetten. Het vermoeden rijst dan ook dat u de tattoo in uw gezicht om opportunistische redenen heeft laten zetten, temeer daar u deze blijkbaar liet zetten met het idee naar het buitenland te trekken (CGVS 2, p. 11). Bovendien heeft u geenszins aangetoond dat u de uiterst zichtbare tattoo in uw gezicht wel degelijk voor uw vlucht uit Irak heeft laten zetten. Dit terzijde, u verklaarde dienaangaande sowieso ook dat u voor uw vertrek probleemloos met deze tattoo, verborgen onder een pleister of make-up, in Irak kon rondlopen (CGVS 2, p.11 en 20). Nimmer kende u hierdoor problemen zodat geenszins is aangetoond waarom u dan thans wel problemen zou kennen hierdoor en zou worden gedood. U gevraagd naar de redenen waarom u uw tattoos niet opnieuw zou kunnen verbergen, ontweek u de vraag en verwees u naar het feit dat u niet enkel omwille van uw tattoos bent gevlucht maar ook omdat HS u wilde rekruteren (CGVS 2, p. 11). Er werd hierboven reeds uitvoerig duidelijk gemaakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de gedwongen rekrutering door HS. U vroeg zich uiteindelijk luidop af hoelang u nog op zo'n manier, met verborgen tattoos, moet blijven rondlopen in Irak (CGVS 2, p. 20). U kan hiermee ook niet overtuigen.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande bevindingen heeft u geenszins weten te overtuigen dat u omwille van uw levensstijl en voorkomen een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zal lopen ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak.

De documenten die u neerlegde om uw asielrelaas te staven kunnen bovenstaande appreciatie niet weerleggen. De foto's waarop u in hiphopkledij te zien bent, tonen, net als uw facebookprofiel en de video's op uw YouTubekanaal, slechts uw interesses aan maar volstaan niet om te besluiten dat u, omwille van deze interesses, het risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak. Uw nationaliteitsbewijs en de kopieën van uw rijbewijs, de woonkaart en het stuk van de voedselrantsoenkaart bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw herkomst doch hebben verder geen uitstaans met uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**.

Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het

impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie

Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwed door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het

vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen

reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging “en de huisvesting” (sic) van de vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet), alsook de schending van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953 en de schending van art. 1(2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967, schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de motiveringsplicht en de schending van artikel 8 EVRM.

In hoofdorde stelt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte oordeelde ten onrechte dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Verzoeker laat inzake zijn vrees voor vervolging wegens de rekrutering door de sjjiitische milities gelden: “Verzoeker wenst vooreerst te benadrukken dat hij nooit de bedoeling had om over zijn verblijf in Oekraïne ;

Verzoeker heeft steeds verteld dat hij met een geldig visum naar Oekraïne is gereisd ;

Verzoeker heeft zijn paspoort aan de smokkelaar dienen af te geven, doch zoals vermeld tijdens het eerste gehoor nam verzoeker een foto van het paspoort waarop inderdaad bleek dat verzoeker een visum had bekommen voor de periode van 28/01/2015-14/03/2015 (zie gehoorverslag 1 p 9) (zie stuk 2) ;

Bij het bekijken van de foto besefte verzoeker dat hij zich vergist had over de datum van vertrek uit Irak, doch uit vrees dat dit een negatieve impact zou hebben op de beoordeling van zijn asiëldossier heeft verzoeker deze fout aanvankelijk niet gecorrigeerd ;

Bovendien vreesde verzoeker dat wanneer hij zou erkennen dat hij enkele maanden in Oekraïne had geleefd, dat hij dan vervolgens naar daar zou worden teruggestuurd, hetgeen verzoeker absoluut niet wilde wegens de moeilijke levensomstandigheden die hij daar had gekend ;

Toen de dossierbehandelaar er expliciet naar vroeg (zie gehoorverslag 2) heeft verzoeker dadelijk erkent dat hij zich vergist had en dat sinds begin 2015 reeds in Oekraïne was ;

Verzoeker bevestigt bovendien dat hij door de moeilijke situatie in Irak, ernstige psychologische moeilijkheden heeft gekregen waarvoor hij in behandeling was ;

Verzoeker legt een kopie van een medisch attest neer (zie stuk 3);

Verzoeker heeft deze psychologische problemen eveneens kenbaar gemaakt in het eerste asielcentrum en hij werd ook daar behandeld ;
Jammer genoeg weigert het centrum enig document terzake over te maken zodat verzoeker om redenen buiten zijn wil slechts 1 document terzake kan voorleggen (zie stuk 4);
Het huidige centrum waar verzoeker verblijft bevestigt dat verzoeker ook bij hen een aanvraag tot psychologische hulp heeft ingediend (zie stuk 5) ;
Door de moeilijke psychologische omstandigheden van verzoeker was het voor hem niet eenvoudig om zijn verhaal op een coherente wijze te vertellen, o.a. wat data van diverse gebeurtenissen ;
Verzoeker heeft het zeer moeilijk om bepaalde zaken te situeren in de tijd ;
Verzoeker heeft wel steeds consequent verteld dat hij uit Irak is vertrokken toen Asaeb Ahl Al Haq (AAH) dichtbij zijn wijk begon te rekruteren en dat hij dus vertrokken is vooraleer AAH thuis was langs geweest (zie gehoorverslag 1 p 11; gehoorverslag 2 p 3) ;
Verzoeker heeft uitvoerig gesproken over de morele dwang die hij voelde en deze morele dwang wordt ook vermeld door het recente landenrapport van verweerster ;
Ook de recruteringsmethode van AAH zoals verteld door verzoeker stemt overeen de verklaringen van verzoeker, zodat niet kan getwijfeld worden aan het feit dat er in zijn wijk eveneens rekruteringen aan de gang waren ;
Verzoeker voelde deze morele dwang en dit gevoel was bij verzoeker nog sterker gelet zijn afwijkende levensstijl (zie later) ;
Verzoeker bevestigde dat een kennis van hem die bij AAH had aangesloten, bevestigde dat AAH momenteel bezig was met de strijd tegen de extremisten, doch dat zij zich nadien zouden inzetten om het land schoon te maken van mensen die hun ideologie in de weg staan (zie gehoorverslag 1 p 11) ;
De angst van verzoeker nam toe: niet alleen zou hij opvallen bij een eventuele weigering tot toetreding, hij zou bijkomend in de kijker komen bij AAH door zijn afwijkende levensstijl en voorkomen ;
Verzoeker bevestigde dat zijn vrees gegrond was, gelet op het feit dat de milities zo'n grote invloed uitoefenen in Bagdad en dat zij bijna straffeloos mensenrechtenschendingen kunnen uitvoeren ;
Verzoeker verwijst naar hetgeen hieronder wordt vermeld mbt de houding van AAH tav personen met een afwijkende levenshouding ;
Gelet op voorgaande is het niet vreemd dat verzoeker besloot om het land te verlaten en is er wel degelijk sprake van een vrees voor vervolging zoals bepaald in de vreemdelingenwet ;”

Verzoeker voert aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens zijn levensstijl:
“Verzoeker is sinds zijn 13-14 jaar geïnteresseerd in de hiphop en rapcultuur (zie gehoorverslag 1 p 16 en gehoorverslag 2 p 14) ;
Aanvankelijk luisterde verzoeker naar rapliedjes en keek ook regelmatig naar de muziekzender MTV ;
De voorliefde van verzoeker voor de rapcultuur groeide en geleidelijk aan waagde verzoeker zich ook aan het schrijven van liedjes, ontmoeten van geestesgenoten, opnemen van videoclipps etc, organiseren van privé feestjes ;
Verzoeker voelde zich werkelijk verbonden met die cultuur en heeft eveneens tatoeages laten zetten om aan zijn verbondenheid met de rapcultuur toch enigszins uiting te kunnen geven;
Verweerster verwijt verzoeker dat de activiteiten van verzoeker in Irak maar uiterst minimaal zouden zijn;
Verweerster gaat hierbij volledig voorbij aan het feit dat het gewoon niet mogelijk is om in Irak openlijk uit te komen voor deze levensstijl ;
Verzoeker bevestigde dan ook dat het in Irak niet mogelijk was openlijk video's te maken ;
Ook het dragen van de typische kledij van de rapcultuur is geen evidentie ;
Verzoeker omschreef zijn gevoelens over de onmogelijkheid om uit te komen voor zijn levensovertuiging:
“ik vind het heel jammer dat ik als dief heb geleefd, als verdacht, alsof ik een misdrijf heb gepleegd, als verdacht, maar ik deed niets verkeerd.” (zie gehoorverslag 1 p 16) ;
Zoals verzoeker tijdens de verhoren heeft aangegeven, heeft hij in Irak niet de mogelijkheid gehad om zich verder te ontplooien ;
Verzoeker wilde ook zelf video's maken, maar daar had hij geen gelegenheid in Irak voor ;
Verzoeker vertrok in februari 2015 naar Oekraïne en ontwikkelde daar verder zijn technieken tot het maken van een video ;
Verzoeker gebruikte het begin van zijn tijd in Oekraïne om contacten in de rapwereld te zoeken en verder zijn videoteknik verder te ontwikkelen ;
Uiteindelijk slaagde hij erin om één professionele video te maken (verzoeker filmde hiervoor 1 week en heeft vervolgens enkele weken nodig gehad om de beelden te bewerken en de video in elkaar te steken) ;
Verzoeker heeft ook in België de nodige contacten gelegd in de rapwereld en maakte reeds verschillende filmpjes (o.a. filmpje over Open Mic in Brussel, een weerkerend event in Brussel waarop

beginnend raptalent komt optreden) (zie youtube link <https://www.youtube.com/watch?v=haoMPUuKd1o>);

Uit de filmpjes die verzoeker van zijn eigen work outs en van vrienden maakte, blijkt nogmaals de flitsende videostijl van verzoeker, die ook in deze filmpjes hiphop en rap muziek verwerkt ;

Daaruit blijkt duidelijk dat verzoeker talent heeft voor het maken van video's ;

Verweerster vroeg ook naar de tools voor het maken van een video en verzoekster kon hierbij de verschillende technische apparatuur vernoemen (zie gehoorverslag 2 p 15) ;

Verzoeker is zeker in staat om meer details te geven omtrent het maken van deze videofilms ;

Verzoeker zette ook een aantal tatoeages die verwezen naar de rapwereld, oa afkorting van Los Angeles (zee bekende plaats voor rap), een gezegde van de Amerikaanse Rapper 50 cent die verwijst naar een vaak aangehaalde drijfveer van rappers, een Engelse tatoeage over eigen regels maken en regels breken (zie stuk 6);

Deze tatoeages zijn voor verzoeker een middel om toch enigszins uiting te geven van zijn levensstijl-en instelling ;

Verzoeker bevestigde dat deze tatoeages kaderen in het kader van zijn overtuiging ("zit in mijn bloed") (zie gehoorverslag 2 p 11) ;

Onder meer de Engelse tatoeages is een tatoeage (over eigen regels en regels overtreden) die verzoeker zelf heeft uitgedacht, en bijgevolg kan verweerster niet ernstig beweren dat deze geen bijzondere betekenis heeft (zie gehoorverslag 2 p 11) ;

Verzoeker bevestigde dat hij de tatoeages om esthetische redenen heeft gezet, waarmee hij wilde zeggen dat de tatoeages om esthetische redenen kaderen in zijn voorliefde en verbondenheid met de rapcultuur ;

Verzoeker vertelde bij voorbeeld over de tatoeage 'LA' dat het 'Los Angeles' betekende en dat hij dat heeft gezet 'omdat het de hoofdstad van hiphop en rap is en hij daarvan houdt' (zie gehoorverslag 2 p 11);

Ook over het peaceteken in zijn gezicht bevestigde verzoeker dat deze tatoeage een weerslag is van zijn eigen levensinstelling "ik hou van vrede. Ik wil met niemand problemen hebben. Ik wil in vrede leven." ;

Verzoeker legt de foto neer waaruit blijkt dat hij deze tatoeage in Irak heeft gezet, nl in september 2014 ;

Verzoeker is pas in februari 2015 vertrokken dus het argument dat deze tatoeage om opportunistische reden zou zijn gezet, gaat niet op ;

Verzoeker bevestigde tijdens zijn gehoor dat hij fan was van de rapper Wiz Khalifa, die ook eenzelfde peaceteken in zijn gezicht heeft (zie stuk 7) ;

Om deze reden bevestigde dat hij het "leuk" vond om de tatoeage te zetten ;

Verzoeker besepte anderzijds wel degelijk dat hij hierom moeilijkheden kon krijgen, maar de drang (verzoeker verwijst opnieuw naar hetgeen hij zei over 'in bloed zitten') en de rapcultuur (lak aan geldende regels) hebben ertoe geleid dat hij hier toch mee door is gegaan ;

Verzoeker heeft ook op zijn facebookaccount heel wat foto's geplaatst waaruit de voorliefde van verzoeker voor de Amerikaanse/westerse rap blijkt ;

Verzoeker heeft op een dropbox een aantal video's, filmpjes en gesprekken op facebook geplaatst die te bekijken zijn op <https://www.dropbox.com/sh/1z1u5b4tmxudigz/AAAYLLhZoEWwjrXdeklk6taba?dl=0> ;

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker ook in België tracht in het rapwereldje zijn plaatsje te vinden en actief contacten legt ;

Verzoeker heeft inmiddels ook heel wat followers die zijn facebookpagina volgen, zodat zijn levensstijl en interesse ook voor de buitenwereld gekend is ;

Gelet dat verzoeker besepte dat hij in Irak nooit de kans zou krijgen om in vrijheid te leven, om uiting te geven aan zijn identiteit, zorgde ervoor dat verzoeker het zeer moeilijk kreeg om zijn kledingsstijl aan te passen, zijn tatoeages te verbergen, zijn rap-en videoactiviteiten enkel in het geheim te beoefenen ;

Verzoeker kreeg zelf in Irak psychologische moeilijkheden door al deze beperkingen die hem werd opgelegd en waardoor hij zich in zijn persoon getroffen voelde ;

Verzoeker verwees ook naar de dagelijkse afkeur waarmee hij in het dagelijkse leven werd behandeld ;

Verzoeker nam inmiddels contact op met een arts die bevestigde dat hij verzoeker tot juli 2014 voor depressiviteit heeft behandeld ;

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat de rapcultuur, de levensstijl, de kledij en de tatoeages allemaal deel uit maken van de identiteit van verzoeker ;

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker behoort tot een sociale groep die in het bijzonder vervolging vreest ;

Verzoekster verwijst hierbij naar de vreemdelingenwet waarin het begrip 'sociale groep' als volgt wordt gedefinieerd:

Volgens de vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een 'sociale groep': "een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer: f leden van de groep een

aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en f de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd'."

Verzoeker legt de nodige stukken neer waaruit blijkt dat tatoeages, rapcultuur haram zijn in Irak en dat hij omwille hiervan ernstige vervolging dient te vrezen, zowel van de sjiiitische milities als door IS zelf (zie stuk 8-9);

Wat betreft de machtige Shia milities oa AAH, verwijst verzoeker naar het feit dat deze milities in het verleden straffeloos personen met een afwijkende subcultuur hebben aangevallen en vermoord ;

Diverse bronnen bevestigen dat de vrees van verzoeker gegrond is:

[verzoeker citeert landeninformatie]

De landenrapporten van verweerster bevatten geen enkele informatie die bovenvermelde bronnen tegenspreekt ;

Het is vanzelfsprekend dat de levensstijl van verzoeker verwijst naar het westen en ingaat tegen de Islam, hetgeen verzoeker voor IS duidelijk een doelwit maakt ;

Gelet op voorgaande dient te worden besloten dat verzoeker tot een bijzonder risicoprofiel behoort en dat kan verwacht worden dat verzoeker dit gedeelte van zijn identiteit opgeeft ;"

In ondergeschikte orde argumenteert verzoeker, met verwijzing naar rechtspraak en landeninformatie, dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Verweerder brengt op 19 januari een aanvullende nota bij met als nieuw element een document van UNHCR, namelijk "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016.

2.1.3. Ter terechtzitting brengt verzoeker bijkomende stukken bij. Verzoeker brengt een afgedrukte versie bij van diverse gesprekken op Facebook die werden opgeslagen in Dropbox, een flashkaart (USB-stick) waarop twee video's staan en een filmpje waaruit blijkt dat hij bezig is met het editen van een videoclip. Deze stukken tonen aan dat verzoeker zijn weg zoekt in de rapwereld in België.

Verzoeker legt bijkomende landeninformatie neer over Irak en stelt dat IS het offensief tegen Bagdad opdrijft als reactie op het terreinverlies in Mosul.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat de beslissing moet vernietigd worden omdat de neergelegde landenrapporten onvoldoende actueel zijn.

2.2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 EVRM doch werkt niet uit op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou hebben geschonden. Deze schending wordt niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een 'flashkaart' (USB-stick) neer (stuk 23). Tevens legt hij de Facebookgesprekken "neer die betrekking hebben op zijn samenwerking met de Bledboys (februari 2016) en verzoeker heeft op de neergelegde flashkaart de gemaakte video opgeslagen (stuk 22-23)." Uit de flashkaart zou ook blijken dat verzoeker bezig is met het editen van de videoclips, verzoeker verwijst naar "stuk 26- 23".

Overeenkomstig artikel 39/60 is de procedure bij de Raad schriftelijk. De 'flashkaart' kan niet aangenomen worden aangezien een USB-stick niet aanzien kan worden als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet noch het PR RvV voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken, zoals USB-sticks of 'flashkaarten', dan schriftelijke stukken.

De Raad stelt tevens vast dat wanneer hij deze 'flashkaart' zou openen en bekijken, na de terechtzitting en tijdens het beraad, de rechten van verdediging van verweerder zouden worden geschaad.

De verweerder is immers in de onmogelijkheid om op afdoende wijze kennis te nemen van de inhoud van de USB-stick zodat hij in de onmogelijkheid is om hierop opmerkingen te laten gelden. Hierbij voegt zich de vaststelling dat de UBS-stick een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computer of het netwerk van de Raad kan verspreiden.

De neergelegde 'flashkaart' (USB-stick, stuk 23) wordt niet in aanmerking genomen.

2.2.2. Omtrent het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst en het verblijf in Oekraïne voor zijn asielaanvraag motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“U zou vóór juni 2015 nooit overwogen hebben om uw land van herkomst definitief te verlaten (Gehoorverslag CGVS 2, p. 8). Uit uw facebookprofiel ‘Gaith Reo’ viel daarentegen af te leiden dat u zich in februari 2015 reeds in Oekraïne bevond. Zo postte u vanaf 9 februari 2015 weerberichten, statusupdates en video’s vanuit Dnepropetrovsk, Oekraïne (prints facebookberichten in uw administratief dossier). Dat uw asielrelaas zich volledig afspeelt in de zomer van 2015 en dat u verklaarde pas op 23 juni 2015 naar Oekraïne te zijn gegaan, strookt dan ook geenszins met uw locatieupdates op facebook. U kreeg op het tweede gehoor daarom meermaals de kans om deze inconsistentie zelf aan te brengen en te verklaren, echter, u bleef vasthouden aan de bewering dat u op 23 juni 2015 Irak definitief verliet. U gevraagd naar uw laatste reis, vertelde u dat u naar Oekraïne bent gegaan op 23 juni 2015. Gepolst of u daarna nog terugkeerde naar Irak, zei u dat u vertrokken bent nadat de incidenten met HS begonnen (CGVS 2, p. 7). Verder liet u weten dat u uw visum voor Oekraïne verkreeg op 28 of 29 januari (CGVS 2, p. 8). Gepeild naar waarom u vervolgens pas in juni 2015 naar Oekraïne ging, legde u uit dat u drie maanden op uw visum heeft gewacht en dat u vervolgens wegens financiële redenen niet vroeger vertrok (CGVS 2, p. 8-9). Dat u op geen enkel moment zelf aangaf dat u wel degelijk in februari 2015 vertrokken bent, komt uw algemene geloofwaardigheid en waarachtigheid van uw asielrelaas uiteraard allesbehalve ten goede. Wanneer u uiteindelijk geconfronteerd werd met de uitgeprinte versie van uw facebookpagina, ontweek u aanvankelijk de vraag een uitleg te geven voor het feit dat u volgens de informatie op uw facebook reeds sedert februari 2015 in Oekraïne bleek te zijn. U besprak daarentegen enkele foto’s uit België en bladerde meermaals in stilte door de bundel papieren (CGVS 2, p. 12). U nogmaals geconfronteerd met de gevonden informatie, legde u uit dat u de datums niet goed kent en dat u uw verhaal niet heeft opgeschreven (CGVS 2, p. 13). Vervolgens gaf u toe dat u over de datum, i.c. uw beweerde vertrek uit Irak in juni 2015, gelogen had, dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verkeerdelijk die datum had gegeven en daar vervolgens bij gebleven bent (CGVS 2, p. 13). Echter, dat u zich eenmaal vergiste in een datum kan niet vergoelijken dat u deze ‘fout’ later keer op keer herhaalde en dat u dit op geen enkel moment gepoogd heeft deze recht te zetten. Dat u zich aanvankelijk zou vergist hebben in de datum van vertrek valt echter te betwijfelen. Volgens uw eerste verklaringen zou HS in maart 2015 in uw wijk beginnen rekruteren zijn, waarop u vervolgens besloot het land te ontvluchten (CGVS 2, p. 3 en 9). De rekrutering door HS in uw wijk betreft één van de kernelementen van uw relaas zodat het geenszins onredelijk is te verwachten dat u zich wel degelijk zou herinneren of u uw land van herkomst verliet voor, dan wel nadat de groepering in uw wijk begon te rekruteren, minstens eerder gemaakte fouten dienaangaande spontaan zou rechtzetten, in geval van een oprecht asielrelaas. U kreeg hiertoe overigens uitgebreid de kans. U vergiste zich bovendien niet zomaar enkele dagen of weken, maar u beweerde een half jaar later vertrokken te zijn dan effectief het geval was. Het is niet aannemelijk dat iemand die uit vrees voor zijn leven zijn land ontvlucht en hoopt internationale bescherming te ontvangen een dermate grote vergissing zou maken en hieraan zou blijven vasthouden.”

Verzoekers verweer inzake zijn incoherente verklaringen omtrent het tijdsverloop tussen het vertrek uit Irak, zijn verblijf in Oekraïne en asielaanvraag in België bestaat in essentie uit (i) een vergissing die hij volhield wegens vrees voor een negatieve impact, (ii) zijn vrees om naar Oekraïne te worden gestuurd, (iii) dat hij zijn medewerking verleende wanneer zijn vergissing werd ontdekt, (iv) de verwijzing naar psychologische moeilijkheden.

Dit verweer kan niet worden aangenomen. Uit de twee gehoorverslagen blijkt zeer duidelijk dat verzoeker coherent en duidelijk kon antwoorden op alle elementen van zijn leefwereld, ook deze met betrekking tot reizen die hij voordien deed in het buitenland (tweede gehoor CGVS, p.7) en dit zonder noemenswaardig probleem om deze in de tijd te situeren. Uit geen enkel voorliggend medisch attest blijkt dat hij omwille van psychologische problemen geen volwaardige verklaringen kan afleggen. Het is slechts na doorgedreven vraagstelling tijdens het tweede gehoor dat verzoeker toegaf dat hij begin 2015 in Oekraïne was (p.13). Het is overigens niet alleen op het CGVS dat verzoeker zich ‘vergist’ over zijn verblijf in Oekraïne, ook ten aanzien van de DVZ (tijdens het invullen van de ‘Vragenlijst’) verklaarde verzoeker dat hij in Oekraïne was van 22 juni 2015 tot 12 augustus 2015 (administratief dossier, stuk 20, vraag 31). De vaststelling dat verzoeker slechts na confrontatie de waarheid vertelde inzake het tijdstip van vertrek uit zijn land doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

2.2.3. Verzoeker verwijst naar de dwang die uitgaat van de sjiiitische militie Asaeb Ahl Al Haq (AAH) om toe treden en te participeren in het conflict. Verzoeker stelt deze morele dwang te hebben gevoeld en verklaart dat deze dwang nog sterker was wegens zijn afwijkende levensstijl (rapmuziek en tatoeages). Verzoekers verweer is echter niet concreet en afdoende om de motivering te weerleggen waar deze omstandig motiveert dat (i) door het grote aanbod aan vrijwillige leden, zoals blijkt uit de landeninformatie, het niet aannemelijk is dat de milities een ongemotiveerd persoon als verzoeker zouden dwingen samen met hen de wapens op te nemen; (ii) zijn vermeende vrees voor gedwongen

rekrutering daarenboven puur hypothetisch is omdat hij in het verleden nooit in aanraking kwam met een militie noch feitelijk benaderd is geweest in het kader van rekrutering (zie eerste gehoor CGVS, p. 11 en 17).

2.2.4. Verzoeker beroept zich ook op het feit dat hij rapper is en video's maakt. Ingevolge het aanhangen van de rapcultuur heeft hij ook verschillende tatoeages, waarvan één in het gezicht.

Verweerder oordeelt terecht dat hij in Irak geen bekend artiest was en dat zijn muziekactiviteiten beperkt waren. Ook inzake zijn tatoos werd terecht vastgesteld dat hij ingevolge deze tatoos nooit enig probleem had. Verzoeker toont in het verzoekschrift wel aan dat hij de tattoo die hij op het gezicht draagt reeds had voor zijn vertrek uit Irak.

De Raad stelt op basis van de documenten die verzoeker bijbrengt in de beroepsprocedure echter ook vast dat verzoeker sinds zijn vertrek uit Irak meerdere activiteiten heeft ontwikkeld en zich verder heeft bekwaamd in vaardigheden die een intrinsiek onderdeel vormen van de rapcultuur.

Verzoeker voert aan dat hij omwille van zijn activiteiten (maken van video's, deelname aan rapactiviteiten zoals Open Mic), tatoeages (gerelateerd aan rapscene), levensstijl en kledij behoort tot een sociale groep. De Raad stelt vast dat verzoeker als rapper ('gangsta rap') aannemelijk maakt te behoren tot een sociale groep, zoals gedefinieerd in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont op basis van de bijgebrachte stukken genoegzaam aan dat het behoren tot de rapcultuur in zijn hoofde een kenmerk is dat voor de identiteit van verzoeker dermate fundamenteel is dat van verzoeker niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Tevens toont hij aan de hand van de landeninformatie aan dat deze groep (de rappers) in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Waar verweerder kan worden gevolgd dat verzoeker in het verleden geen daden van vervolging heeft ondergaan, is het evenwel van belang dat verzoekers vrees voor vervolging wordt beoordeeld naar de toekomst toe. Het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging betreft immers een toekomstgericht onderzoek. Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: "*In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.*" (eigen onderlijning) (cf. HvJ 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland / Y & Z, C-71/11 en C-99/11, r.o. 76).

Uit de landeninformatie bijgebracht door verzoeker kan afgeleid worden dat subculturen, zoals de rapcultuur, in de negatieve aandacht kunnen komen van de sjiitische milities, die ingevolge het conflict met IS een grote machtsbasis hebben, dan wel met soennitische aanhangers van IS. Het is plausibel dat dit kan leiden tot daden van vervolging zoals opgenomen in de niet exhaustieve opsomming in artikel 48/3, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt aannemelijk gemaakt dat verzoeker, als lid van een subcultuur, hiertegen geen bescherming zal krijgen van de overheid.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS